

ØSTRE LANDSRETS DOM

Afsagt den 10. april 2019 af Østre Landsrets 9. afdeling
(landsdommerne Karsten Bo Knudsen, John Mosegaard og Berit Holmelund (kst.)).

9. afd. nr. B-2730-17:

Ankestyrelsen

(advokat Inge Houe)

mod

FOA Fag og Arbejde som mandatar for

A

(advokat Søren Kjær Jensen, besk.)

Københavns Byrets dom af 23. november 2017 (BS 2A-6032/2015) er anket af Ankestyrelsen med påstand om afvisning, subsidiært frifindelse.

Indstævnte, FOA Fag og Arbejde har som mandatar for A påstået stadfæstelse.

Supplerende sagsfremstilling

Det fremgår af Ankestyrelsens afgørelse af 29. maj 2017 bl.a., at Ankestyrelsen ”som følge af Retslægerådets udtalelse af 20. marts 2017 ikke [kan] løfte bevisbyrden for, at dine psykiske gener med overvejende sandsynlighed skyldes noget andet end arbejdsskaden.”

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring traf den 4. december 2017 midlertidig afgørelse om As tab af erhvervsevne. Efter afgørelsen var det aktuelle tab af erhvervsevne stadig 80 %, men der kunne kun udbetales et engangsbeløb svarende til et varigt tab af erhvervsevne på 40 %. Erstatningen for de resterende 40 % skulle udbetales som et månedligt beløb, da denne del af afgørelsen var midlertidig, og skulle genoptages den 1. juni 2019.

Københavns Kommune klagede den 8. december 2017 som selvforsikrer over afgørelsen, da man ikke mente, at de psykiske følger skyldtes arbejdsskaden. Sagen verserer for Ankestyrelsen.

Procedure

Parterne har for landsretten i det væsentlige gentaget deres anbringender for byretten og har procederet i overensstemmelse hermed.

Ankestyrelsen har i sit påstandsdokument yderligere anført, at de grunde byretten giver for sit resultat ikke indebærer, at A har den fornødne retlige interesse i en dom, der fastslår samme retsstilling, som allerede følger af Ankestyrelsens afgørelse af 29. maj 2017:

”Adgangen til genoptagelse

Spørgsmålet om der engang – hvis betingelserne herfor måtte være opfyldte – kan ske genoptagelse af Ankestyrelsens afgørelse af 29. maj 2017 (bilag 19) er hypotetisk, og forholdet har dermed ikke en sådan aktualitet, at der i givet fald vil kunne anlægges sag herom. Forholdet vil først have en sådan aktualitet, at der i givet fald vil kunne anlægges sag herom, hvis Ankestyrelsen engang måtte finde, at betingelserne for at genoptage As sag måtte være opfyldte.

Hertil kommer, at muligheden for genoptagelse – enten på skadelidtes, forsikrings-selskabets eller Ankestyrelsens foranledning – altid vil være til stede i Ankestyrelsens sager, uanset om skadelidte har fået dom for sin påstand eller ej, hvis betingelserne for genoptagelse er opfyldt, jf. f.eks. U.2008.1686H. En dom stiller således ikke A bedre, end han stod med Ankestyrelsens afgørelse.

En midlertidig afgørelse om erhvervsevnetab, sag under fortsat behandling

Byretten har desuden lagt vægt på, at den afgørelse, der er til prøvelse, er en midlertidig afgørelse, og at ”As sag stadig er under administrativ behandling”.

At Ankestyrelsen i medfør af arbejdsskadesikringslovens § 17, stk. 3, jf. stk. 1, har truffet en midlertidig afgørelse om As erhvervsevnetab, ændrer ikke ved, at selve det spørgsmål, som afgørelsen og dermed retssagen angår, er afgjort og afsluttet.

Det forhold, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring senere (som følge af det forhold, at Ankestyrelsens afgørelse var midlertidig) skulle se på spørgsmålet om As erhvervsevnetab igen, sådan som det er sket ved afgørelsen af 4. december 2017 (bilag 20), medfører ikke, at A har en retlig interesse i at få dom for sit erhvervsevnetab fra 10. september 2013. Det skyldes, at en dom vedrørende erhvervsevnetabet fra 10. september 2013 har ikke betydning for As retsstilling i forbindelse med en fornyet afgørelse vedrørende erhvervsevnetabet i en senere periode.

Når byretten endvidere tillægger det betydning, at As "sag" er under behandling, beror det efter Ankestyrelsens opfattelse på en misforståelse af, hvilke forhold, der er til prøvelse i sagen.

Til prøvelse i sagen var alene spørgsmålet om As erhvervsevnetab fra

10. september 2013.

Præmissen efterlader det indtryk, at byretten mener, at alle forhold, der måtte vedrøre arbejdsskademyndighedernes behandling af den af As anmeldte arbejdsskade, udgør hans sag og dermed, at andre spørgsmål, end de, der konkret er omfattet af den afgørelse, der er til prøvelse, skulle have betydning for, om A har retlig interesse i en dom i denne sag. Det er imidlertid ikke tilfældet.

Sammenfattende gøres det gældende, at A ikke har en aktuel, konkret retlig interesse i at få en dom for sin påstand."

A har i sit påstandsdokument yderligere anført, at Ankestyrelsen og Arbejdsskademyndighedernes praksis i andre tilfælde viser, at det er Ankestyrelsens opfattelse, at man administrativt kan genoptage og tilbagekalde gamle, trufne afgørelser. A har derfor i nærværende sag,

"hvor sagen er under fortsat sagsbehandling, ... retlig interesse i at få Rettens afgørelse om retten til erstatning, hvilket herunder illustreres af, at den senere trufne afgørelse er påklaget af forsikringsselskabet og for nærværende er under behandling i Ankestyrelsen, jf. bilag 22, hvor arbejdsskade-forsikringsselskabet således gør synspunkter gældende, som var fuldt ud svarende til de synspunkter, der fra Ankestyrelsens side blev anvendt som begrundelse for den oprindeligt trufne afgørelse, herunder at "**de psykiske følger ikke skyldes arbejdsskaden...**";

... [D]e forhold, der var gældende på tidspunktet for den indankede doms afgørelse og Rettens begrundelse herfor, herunder "**muligheden for administrativ genbehandling ... og at As sag stadig er under administrativ behandling**", [er] fortsat gældende;

... [E]n nyligt truffet forvaltningsretlig genbehandlet sag om anerkendelse mere end 10 år efter en skade var anerkendt, ... illustrerer, at Arbejdsskademyndighedernes opfattelse, af hvad disse kan genbehandle administrativt, er væsentligt videregående end muligheden for genbehandling, hvis der foreligger en retskraftig dom.”

Landsrettens begrundelse og resultat

Sagen har for landsretten – som også under hovedforhandlingen for byretten – været begrænset til spørgsmålet om, hvorvidt A har retlig interesse i at få prøvet sin påstand vedrørende erhvervsevnetab.

A udtog stævning mod Ankestyrelsen med påstand principalt om, at Ankestyrelsen tilpligtes at anerkende, at A er berettiget til erstatning for erhvervsevnetab svarende til 80 % i perioden fra 10. september 2013. Efter fremkomsten af Retslægerådets udtalelse af 20. marts 2017 genoptog Ankestyrelsen sagen og traf den 29. maj 2017 afgørelse om, at A fra den 10. september 2013 havde ret til løbende erstatning for aktuelt tab af erhvervsevne på 80 %. Ankestyrelsen forhøjede derfor erhvervsevnetabsprocenten fra 45 til 80 %. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skulle herefter beregne den ny erstatning. Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af 4. december 2017 er påklaget til Ankestyrelsen.

Efter at Ankestyrelsen har truffet afgørelsen af 29. maj 2017 finder landsretten ikke, at domstolenes stillingtagen til As påstand har betydning for hans arbejdsskadesag. Der er således ikke længere nogen retsuvidhed om dette spørgsmål, der kan begrunde en aktuel retlig interesse i domstolsbehandling.

De synspunkter, som A har gjort gældende til støtte for sin påstand, vedrører til dels hypotetiske spørgsmål om, hvilke afgørelser Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen i fremtiden måtte træffe, herunder i den verserende sag. Sådanne spørgsmål vil eventuelt også kunne indbringes for domstolene, men det ændrer ikke ved, at A savner den nødvendige retlig interesse i at få prøvet sin påstand vedrørende det erhvervsevnetab, som Ankestyrelsen har afgjort den 29. maj 2017 svarende til hans påstand for domstolene.

Landsretten giver derfor Ankestyrelsen medhold i den principale påstand om afvisning.

Sagsomkostninger

A har fri proces og ingen retshjælpsforsikring. Efter landsrettens resultat, har A efter sagens anlæg og bl.a. forelæggelse for Retslægerådet ved Ankestyrelsens afgørelse af 29. maj 2017 fået medhold i sin arbejdsskadesag svarende til den ned-lagte påstand i stævningen. A har derfor frem til dette tidspunkt ret til sagsomkostninger fastsat efter sagens værdi og arbejdets omfang, herunder at sagen har været forelagt Retslægerådet, men ikke hovedforhandlet. Dette beløb udgør passende 75.000 kr. til advokatombkostninger inkl. moms og godtgørelse af beregnet retsafgift med 2.000 kr. ved stævningens indgivelse, dvs. ekskl. berammelsesafgift i byretten. I det videre forløb omfattende hovedforhandling i både byret og landsret har Ankestyrelsen været den vindende part. Hovedforhandlingerne om det da foreliggende afvisningsspørgsmål har været kortvarige, for landsretten således af kun halvanden times varighed. Sagsomkostningerne for hver af disse hovedforhandlinger udgør passende 50.000 kr. til advokatombkostninger inkl. moms. Ankestyrelsen har alene betalt 2.000 kr. i retsafgift for ankestævningen, idet der ikke rettidigt blev opkrævet berammelsesafgift.

På den baggrund skal statskassen i medfør af den fri proces i delvise sagsomkostninger betale 25.000 kr. til Ankestyrelsen. Beløbet fremkommer således som forskellen mellem den af Ankestyrelsen vundne del svarende til 102.000 kr. og den tabte del svarende til 77.000 kr.

T h i k e n d e s f o r r e t:

Den af FOA Fag og Arbejde som mandatar for A anlagte sag mod Ankestyrelsen afvises.

I sagsomkostninger for begge retter skal statskassen betale 25.000 kr. til Ankestyrelsen.

Det idømte skal betales inden 14 dage efter denne doms afsigelse.

Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.